

λῶν ἐτῶν. Τὸ μεγαλύτερον μέρος τοῦ ἀχανοῦς καὶ δαιδαλώδους φρουρίου ἀπηλλάγη ἀπὸ τὴν ἀγριαὶν βλάστησιν, ἡ ὁποία περιελάμβανε καὶ πληθὸς τεραστῶν καὶ καταστρεπτικῶν « βρωμοδένδρων » καὶ τινὰς συκέας· τούτων αἱ ρίζαι ἐψεκάζθησαν μὲ εἰδικὸν ζιζανιοκτόνον. Ὁ Πί ν. 337 ε - ς' δεικνύει τὰ εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ Φρουρίου κτήρια τῆς Ἀγγλικῆς ἐποχῆς μετὰ τὸν καθαρισμὸν τῶν.

ἌΛΛΑ ΠΡΟΣΚΤΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΜΟΥΣΕΙΟΥ ΚΕΡΚΥΡΑΣ

Πλήν τῶν ἐξ ἀνασκαφῶν προερχομένων ἀρχαίων, εἰς τὸ Μοσεῖον Κερκύρας κατετέθησαν ὑπὸ ἰδιωτῶν καὶ τὰ ἐξῆς ἀρχαῖα :

Τὸ εἰκονιζόμενον εἰς τὸν Πί ν. 338 α χαλκοῦν ἀγαλμάτιον ἱσταμένου γυμνοῦ νέου κατέθεσεν ἡ δ. Σοφία Μπαμίχα, δηλώσασα ὅτι τοῦτο προέρχεται ἀπὸ τὸ Δέλβινον τῆς Β. Ἠπείρου, ὁπόθεν ἐκομίσθη εἰς τὴν Κέρκυραν πρὸ πολλῶν ἐτῶν.

Ὁ νέος κρατεῖ εἰς τὴν ἀριστεράν του ὕνιον ἀρότρον, εἰς δὲ τὴν δεξιάν του καμπύλην γεωργικὴν μάχαιραν. Τὰ ἐργαλεῖα ταῦτα εἶναι εὐγλωττοὶ μάρτυρες τῶν ἀσχολιῶν τοῦ ἀναθέτου, ὁ ὁποῖος μετὰ εὐτυχῆ ἐσοδείαν ἀνέθεσε τὸ ἀγαλμάτιον εἰς τὴν (ἄγνωστον εἰς ἡμᾶς) προστάτιδα θεότητά του, εἰς ἔνδειξιν εὐγνωμοσύνης. Ἐπὶ τῆς ὀριζοντιῶς τετμημένης κεφαλῆς του πρέπει νὰ φαντασθῶμεν πῖλον. Ἀπὸ τὰς ἀδεξιότητος εἰς τὴν στάσιν καὶ τὴν διάπλασιν μερῶν τιῶν τοῦ σώματος, καθὼς καὶ ἀπὸ ὀρισμένας δυσαναλογίας μελῶν του, εἶναι φανερόν, ὅτι τὸ ἔργον εἶναι ἐπαρχιακὸν - περιφερειακόν, προερχόμενον ἐκ τινος ἐργαστηρίου τῆς περιοχῆς ὅπου εὐρέθη, ἢ καὶ ἐκ τῆς Κερκύρας ἀκόμη. Ὅπως δὲ ποτε, εἶναι ἀξιόλογος ἡ λεπτὴ ὀργανικὴ αἰσθησις εἰς τὴν ἀπόδοσιν τοῦ κορμοῦ καὶ τῶν σκελῶν. Ἀκριβῆς χρονολόγησις του δὲν ἐπιτυγχάνεται λόγῳ τῆς ἐπαρχιακότητος του, στάσις δὲ, σωματικὴ διάπλασις καὶ πρόσωπον συνιστοῦν χρονολόγησιν εἰς τὸ γενικὸν πλαίσιον τοῦ αἰσθητοῦ ρυθμοῦ τοῦ 5ου π.Χ. αἰῶνος. Πιθανώτερά εἶναι πάντως ἡ χρονολόγησις εἰς τὰ τέλη αὐτοῦ.

Ἡ μαρμαρινὴ κεφαλὴ τοῦ Πί ν. 338 β κατετέθη ὑπὸ τοῦ ταπετσιέρη κ. Κουλοῦρη, ὁ ὁποῖος κατεῖχεν αὐτὴν ἐκ τινος ἐκποιηθείσης ἰταλικῆς περιουσίας καὶ εἶναι μᾶλλον διακόσμησις ποδὸς τραπέζης. Ἡ ἐργασία τῆς εἶναι ἀρίστη, πολὺ εὐαίσθητος, συνιστῶσα χρονολόγησιν εἰς τοὺς χρόνους τοῦ Αὐγούστου ἢ τῶν ἀμέσως ἐπομένων δια-

δόχων του. Εἰς τὴν κεφαλὴν ὁμοῦς ὑπόκειται ἔργον τοῦ τέλους τοῦ 5ου π.Χ. αἰῶνος ἐκ τοῦ κύκλου τοῦ θωρακείου τοῦ ναοῦ τῆς Ἀπτέρου Νίκης.

ΑΡΧΑΙΑ ΚΑΤΕΧΟΜΕΝΑ ΥΠΟ ΙΔΙΩΤΩΝ

Συμπληρώνω τὴν παροῦσαν ἐκθεσιν μὲ τὴν σύντομον περιγραφὴν μερικῶν ἀρχαίων κατεχομένων ὑπὸ Κερκυραίων ἰδιωτῶν, τὰ ὁποῖα ἠδυνήθησαν νὰ ἐξετάσω καὶ φωτογραφίσω.

Ἡ εἰς τὸν Πί ν. 338 γ εἰκονιζομένη μαρμαρινὴ κεφαλὴ μετὰ τοῦ λαιμοῦ, συνολικοῦ ὕψους 0,26 (ἡ κεφαλὴ ἔχει ὕψος 0,20), πλάτους κατὰ τοὺς κροτάφους 0,11 καὶ συνολικοῦ πλάτους 0,185 μ. ἀνήκει εἰς τὸν ἀρχιτέκτονα κ. Ἴ. Κόλλαν, ὁδὸς Μάνεση, μὲ τὴν φιλικὴν ἀδειαν τοῦ ὁποῖου καὶ δημοσιεύεται. Εὐρέθη πρὸ πολλῶν χρόνων ἐντεταχισμένη εἰς τὸ φρέαρ ἐπαύλεως παρὰ τὸ Κανόνι τῆς χερσονήσου τῆς ἀρχαίας πόλεως Κερκύρας, τότε ἰδιοκτησίας Παλιοῦ καὶ σήμερον Δημητριάδη, παριστάνει δὲ τὸν Ἀπόλλωνα. Εἶναι προφανῶς ἔργον τοῦ τέλους τοῦ 2ου ἢ τῶν ἀρχῶν τοῦ 3ου μ.Χ. αἰῶνος, ὅπως μαρτυρεῖ ἡ ἀφθονος καὶ χαρακτηριστικὴ χρῆσις τοῦ τρυπάνου. Ἐκ τῆς τρυφερᾶς ὁμοῦς ἀποδόσεως ὀρισμένων λεπτομερειῶν δὲν διστάζω καὶ δι' αὐτὴν νὰ πιστεύσω ὅτι ἀποδίδει, πιστῶς κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον, ἑλληνικὸν πρότυπον τοῦ β' ἡμίσεος τοῦ 4ου π.Χ. αἰῶνος, ἀπὸ τὸ ἐργαστήριον μάλιστα τοῦ Λεωχάρους. Πράγματι, οἱ ὀφθαλμοὶ καὶ τὸ ἀνοικτὸν στόμα ὑπενθυμίζουν ζωηρῶς τὸν Ἀπόλλωνα τοῦ Belvedere (βλ. ἰδίως τὸ ἀντίγραφον Steinhäuser τῆς Basel, AA 1925, 26 κ. ἐ. καὶ εἰκ. 2-4 καὶ Pfeiff, Apollon, πίν. 53), ἐνῶ ἡ κόμη ὁμοιάζει περισσότερο τὴν τοῦ Λυκείου Ἀπόλλωνος (βλ. λ.χ. Pfeiff, ἔ.ἀ. πίν. 52 καὶ σ. 129 : Scorpius - Flechte). Ἡ κίνησις τοῦ σώματος, ἂν κρίνη κανεὶς ἀπὸ τὴν ὅλην στάσιν τῆς κεφαλῆς, ἦτο ἀρκετὰ ζωηρά.

Εἰς τὸν Πί ν. 338 δ ἀπεικονίζεται ἀκέφαλον ἄγαλμα γυμνοῦ νέου, ὕψ. 0,64 μ., φέροντος μόνον χλαμύδα, τὸ ὁποῖον εὐρίσκεται εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ μηχανικοῦ κ. Κορκοτσάκη, ὁδὸς Ἀλκινόου 9. Τὸ ἄγαλμα παριστάνει τὸν Ἑρμῆν καὶ ἐποχὴ του εἶναι, ὅπως μαρτυροῦν ἡ ὅλη ψυχρὰ ἐργασία καὶ ἡ λελεασμένη ἐπιφάνεια, ὁ 2ος ἢ καὶ ὁ 3ος ἀκόμη αἰὼν μ.Χ. Καὶ ἐδῶ φαίνεται πάντως νὰ ὑπάρχη ἀπήχησις κάποιου ἑλληνικοῦ προτύπου τοῦ 4ου π.Χ. αἰῶνος.

Γ. ΛΟΝΤΑΣ

*

Κέρκυρα. Μουσείον: α. Χαλκοῦν ἀγαλμάτιον νέου ἐκ Βορείου Ἠπείρου, β. Μαρμαρινὴ γυναικεία κεφαλὴ, γ. Μαρμαρινὴ κεφαλὴ Ἄπολλωνος (ἰδιοκτ. Ἰ. Κόλλα), δ. Μαρμάρινος κορμὸς Ἑρμοῦ (ἰδιοκτ. Κορκοτσάκη).

Γ. ΔΟΝΤΑΣ